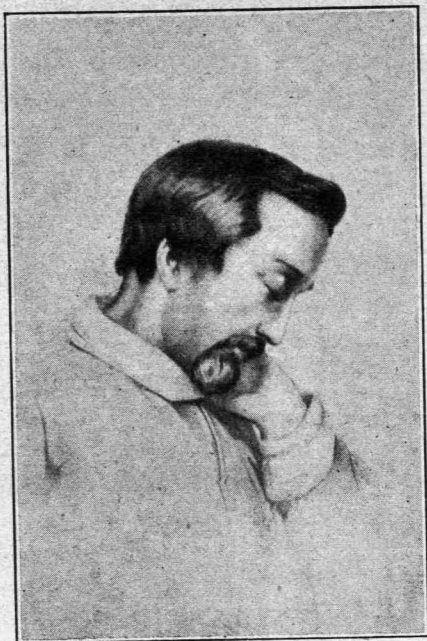

ΕΚΑΤΟΝ ἔτη παρῆλθον ἀπὸ τῆς γεννήσεως τοῦ γλυκυτάτου

(Ἐξαράχθη ἐκ σπανίας καὶ πολυτίμου φωτογραφίας χορηγηθείσης ἡμῖν ὑπὸ ἐπιφανοῦς ἐν Γερμανίᾳ λογίου)

Ὁ ἔξοχος καὶ ἰδιωτικώτατος τοῦ αἰῶνός μας ποιητής, οὐτινος ἐωρετάσθη προσφάτως ἡ ἑκατονταετηρίς, ἐγεννήθη τὴν 1 Δεκεμβρίου 1799, ἔζησε τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του ἐν Παρισίοις, τὴν φιλιτάτην του θετὴν παιδίδα καὶ ἔθανε τῷ 1849 ἐν ἑκτῷ τινὶ ὁρόφῳ καθηλωμένος ἐν τῇ κλίνῃ του ὑπὸ φορτικοῦ ροσημματος τοῦ ρωτιαίου μυελοῦ «περιελθὼν εἰς κατάστασιν σκελετοῦ, ὡς γράφει ὁ Γκωτιέ, καὶ παρῶν τὴν ὄψιν ψυχρῆς ζωῆς ἄνευ σώματος».

λουν τοὺς Γερμανοὺς μετοικουῦντας εἰς ξένην χώραν. Πιθανῶς νὰ ἦναι

ὅσον καὶ ἐκκεντρικοῦ ποιητοῦ, καὶ οἱ πολυπληθεῖς θαυμασταὶ τοῦ προσῆλθον παρὰ τὸν τάφον τοῦ ᾿Αῖνε, αὐτοῦ ὅστις ἡσθάνθη τόσον ὅλα τὰ ἀνθρώπινα αἰσθήματα καὶ ὑπέφερεν ὅλας τὰς ἀνθρωπίνους δυστυχίας.

Ἦτον ἐξηκονταετής ὅταν μετὰ τὴν ψυχικὴν ἀσθένειαν, ἥτις τὸν ἐξήντηλσεν, ἐπῆλθε τὸ πρῶτον καὶ ἡ πνευματικὴ. Ἐτραυλίζεν ὁμιλῶν καὶ ἡ ὄρασις τοῦ ἐξῆσθαι. «Τὰ μάτια μου θαμπώνουν ὅσημέραι, ἔλεγεν, ἀλλ' ἐγὼ σὺν τ' ἀηδόνι τραγουδῶ καλλιτέρα».

Αἱ Γερμανικαὶ ἐφημερίδες ἔγραψαν ἀναγγέλλουσαι ὅτι ὁ ποιητής των ἔπαθεν ἀπὸ παραλυσίαν. Τότε ὁ ᾿Αῖνε μὲ τὴν καυστικήν ἐκείνην εἰρωνείαν του, μὲ τὸ γλυκὺ πείραγμά του ἔγραψε:

«Ἀμφιβάλλω ἀκόμη ἂν οἱ πατριῶταί μου ἔδωσαν τὸ ἀκριβὲς ὄνομα τῆς ἀσθενείας, ἥτις μὲ κατέλαβεν. Ἴσως εἶναι ἀσθένεια τὴν ὁποίαν ὀφείλω εἰς τὸν πατέρα μου, ἴσως εἶναι ἀσθένεια ἐξ ἐκείνων, αἵτινες προσβάλλ-

Γαλλική μαλάκινσις, πιθανῶς ὁμῶς καὶ Γερμανικὴ φθίσις, τῆς σπονδυλικῆς στήλης».

*

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ ἀσθένεια ἐπροχώρει. Ἐγκατεστάθη εἰς τὸ Πασσὺ διὰ ν' ἀλλάξῃ τὸν ἀέρα. Ἀπὸ ἐκεῖ ἔγραψε πρὸς τὴν κυρίαν Ζωμπέρ, τὴν ὁποίαν ὠνόμαζε «καλὴν του μάγισσαν» ὅπως ὁ Μυσσέ τὴν ὠνόμαζε «μοῦσάν του».

«Ἄν ἔγῃς καμμιά ἡμέρα περίπατο στάσου στὸ Πασσὺ δύο λεπτά γιὰ νὰ ἰδῇς ἓνα πτωχὸν ποιητὴν, παράλυτον.

Ἐρρῖκος Ἀϊνε

Ἡ ἀσθένεια, ἣτις ἐκράτει τὸν Ἀϊνε κλινήρῃ, οὐδόλως ἐπηρεάσε τὸ πνευμά του καὶ τὴν εὐδιαθεσίαν του. Μίαν ἡμέραν ὁ γιατρός του τὸν ἐστηθοσκοπῆσε.

«Μπορεῖς νὰ σφυρίζῃς;» τὸν ἐρωτᾷ. «Δυστυχῶς, οὔτε τὰ τραγούδια τοῦ Σκριβ» ἀπήντησε.

Τὴν προτεραιάν τοῦ θανάτου του κάποιος φίλος τὸν ἠρώτησεν ἂν συνδιηλλάχθη μετὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ἐκεῖνος ἀπήντησεν εὐθύμῳς:

— Ἐσο ἡσυχος, φίλε μου. Ὁ Θεὸς θὰ μὲ συγχωρήσῃ. Αὕτῃ εἶναι ἡ δουλειά του.

Ὁ διάσημος Οὐγγρος ἱατρός Γκρούμων κατάρθωσε νὰ τοῦ δώσῃ ὀλίγας δυνάμεις τὰς ὁποίας ἐκεῖνος ἐχρησιμοποίησε διὰ νὰ μεταβῇ εἰς τὸ Λουθρον καὶ νὰ μένῃ ἐν ἐκστάσει πρὸ τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου.

«Ἄ! γιατί νὰ μὴ πέθαινα τὴν ὥρα ἐκείνη, ἔλεγε βραδύτερον. Τί θάνατος ποιητικὸς, θεσπέσιος, εἰδωλολατρικὸς. Αὐτὸς μοῦ ἤξιζε».

Τὴν νύκτα τῆς 14ης Φεβρουαρίου 1849 ἡσθάνθη ἑαυτὸν χειρότερα.

— Θὰ ὑποφέρω λοιπὸν πολὺ;

Ἡ φωνὴ του ἦτο σταθερὰ καὶ ἡσυχος.

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ ἱατρός, Σᾶς ὑπεσχέθην νὰ σᾶς ἀναγγεῖλλω τὴν ὥραν. Ἰδοὺ τὴν... ἔφθασε.

— Εὐχαριστῶ, φίλε, εἶπεν ἀπαθὴς ὁ Ἀϊνε.

— Ἐχετε καμμίαν τελευταίαν σύστασιν νὰ μοῦ ἀπευθύνετε;

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ ποιητής· ἡ σύζυγός μου κοιμᾶται. Μὴ τὴν ξυπνήσῃς. Πάρετε ἀπὸ τὸ τραπέζι ἐκεῖνα τὰ ἄνθη, ποῦ ἠγόρασε σήμερον τὸ πρωί. Καί... βάλετέ τα ἐδῶ... ἐδῶ στὸ στῆθος μου... Εὐχαριστῶ.

Καὶ μεθυσκόμενος διὰ τελευταίαν φορὰν ἀπὸ τὴν εὐωδίαν των ἐψιθύρισε:

— Ἀνθη μου, ἄνθη μου!... Πόσον ὠραία εἶναι ἡ φύσις...

Ἦσαν τὰ τελευταῖά του λόγια.

ΣΑΜΠΡΟΛ

